

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Năm, ngày 13/04/2023

*****

NỘI DUNG HỌC TẬP “TỊNH KHÔNG PHÁP SƯ GIA NGÔN LỤC”

“CHƯƠNG II : NÓI RÕ PHƯƠNG PHÁP NIỆM PHẬT” (PHẦN MƯỜI BA)

Hòa Thượng nói: *“Người học Phật chúng ta không phải bậc thượng căn lợi trí, cũng không phải bậc hạ ngu. Bậc thượng căn hạ trí là người thông minh tuyệt đỉnh, họ một nghe ngàn ngộ nên họ không khởi phân biệt chấp trước. Bậc căn tính hạ ngu cũng không có phân biệt, chấp trước, khi được tiếp nhận lời dạy thì họ liền tin theo, liền lão thật niệm Phật. Những người có căn tính thuộc hạng ở giữa như chúng ta thì khó rồi! Chúng ta chính mình tạo chướng ngại cho chính mình vì chúng ta ngày ngày tranh danh đoạt “danh vọng lợi dưỡng”. Hai hạng người thượng căn lợi trí và hạ ngu đều xem nhẹ “danh vọng lợi dưỡng”, họ biết rõ những điều này chỉ khiến họ đọa lạc, chướng ngại họ giải thoát sinh tử. Chúng ta không phải bậc thượng căn hạ trí, cũng không phải bậc hạ ngu. Chúng ta tiếp nhận quá nhiều thông tin nên chúng ta khởi lên phân biệt, chấp trước. Nếu chúng ta không có thứ gì khác để lựa chọn thì chúng ta sẽ một lòng một dạ niệm Phật. Khi chúng ta có nhiều sự lựa chọn nếu chúng ta gặp chướng ngại thì chúng ta sẽ làm việc khác.*

Có một bà cụ hỏi tôi, bà đã quy y sáu lần bà có thể quy y thêm lần nữa không. Tôi nói, đã quy y sáu lần rồi thì quy y thêm một lần nữa cũng không sao. Điều này cũng giống như khi chúng ta hỏi đường, nếu chúng ta không biết mình muốn đi đâu thì chúng ta đi đường nào cũng như nhau. Nếu chúng ta không có phương hướng, không có mục đích thì chúng ta cũng giống như bèo lục bình trôi theo dòng nước. Chúng ta không có phương hướng thì chắc chắn chúng ta sẽ không đi được đến đích.

Chúng ta học bậc thượng trí rất khó, chúng ta nên học bậc hạ ngu. Bậc hạ ngu là những người nghe lời, làm theo nên họ có thành tựu. Chúng ta đã nhìn thấy nhiều tấm gương tu hành có thành tựu, người dẫn đường gần gũi chúng ta nhất chính là Hòa Thượng Tịnh Không. Chúng ta nghe lời, làm theo Ngài thì chúng ta chắc chắn có thành tựu. Chúng ta thường thích tìm hiểu nhiều điều, thường hỏi việc này đúng hay sai đó là chúng ta tự nhiều loạn và làm cho người khác bị nhiễu loạn.

Hòa Thượng nói: *“Lão pháp sư Đàm Hu trong cuốn “Luận về những người niệm Phật”, nói đến một người tên là Trương Thị ở chùa Khảm Sơn, Thanh Đảo. Chồng bà là người lái xe kéo, nếu ngày nào mà họ không làm việc thì ngày đó họ sẽ không có ăn. Chủ nhật hàng tuần bà đến chùa Khảm Sơn để làm công quả ở pháp hội niệm Phật. Bà làm những công việc khó khăn trong bếp nhưng trong tâm vẫn luôn niệm*

Phật, sau đó, bà đã tự tại vãng sanh tướng rất đẹp". Mọi người đến pháp hội niệm Phật chỉ để niệm Phật, Bà vào bếp làm những việc nặng nhọc nhưng trong tâm bà luôn giữ chặt câu Phật hiệu. Những người có căn tính hạ ngu, khi họ làm việc không nề hà khó khăn, việc ăn, ngủ của họ cũng rất đơn giản. Người căn tính ở giữa như chúng ta, ăn thường không thấy ngon, ngủ cũng thường trần trọc.

Hòa Thượng nói: **"Nếu chúng ta miệng niệm câu Phật hiệu nhưng trong tâm không ngừng vọng tưởng vậy thì chúng ta không thể có thành tựu rồi!"**. Đây chính là tâm cảnh của chúng ta. Chúng ta không thể có thành tựu không phải do pháp môn mà do chúng ta hành trì không đúng. Ngày trước, Cư sĩ Bàng để tài sản lên thuyền, ông đẩy thuyền ra giữa dòng sau đó đục thuyền để tất cả tài sản chìm xuống. Ông bơi vào bờ, hàng ngày đan dép cỏ sống qua ngày. Ông nói: **"Nhiều việc không bằng ít việc, ít việc không bằng không việc gì!"**. Nếu chúng ta làm việc tốt mà chúng ta phiền não thì chúng ta không nên làm. Nhiều người hiểu sai chỗ này nên họ trở nên tiêu cực. Nếu chúng ta làm mà tâm chúng ta chấp trước, phiền não thì chúng ta không nên làm. Nhiều người sợ phiền não, sợ chướng ngại nên họ không làm vậy thì chúng ta đã mất đi Tâm Bồ Đề. Chúng ta có chướng ngại không phải do việc đó chướng ngại chúng ta mà do chúng ta chấp trước. Hòa Thượng nói: **"Việc tốt cần làm, không công, không đức"**. Chúng ta có chướng ngại, phiền hà là do chính chúng ta chấp trước, chúng ta tự cho rằng mình đã làm được nhiều việc.

Ngày trước, có một vị đến lay Lục Tổ nhưng đầu của họ không để sát đất. Lục Tổ hỏi người đó: **"Chắc ông có việc gì đáng kêu ngạo nên đầu ông lay không sát đất?"**. Ông nói, ông đã tụng được 3000 bộ Kinh. Ông tụng Kinh nhiều nên ông tự cảm thấy mình có công đức do vậy ông khởi tâm ngạo mạn. Chính tâm ngạo mạn đã chướng ngại ông. Chúng ta không có thành tựu là do chính chúng ta chướng ngại chúng ta.

Hòa Thượng nói: **"Chúng ta cần phải niệm Phật, tâm cũng phải niệm, tâm và miệng tương ứng vậy thì công phu mới có lực. Công phu có lực chính là chúng ta có thể khắc phục được vọng tưởng, phiền não"**. Chúng ta không thể khắc chế được vọng tưởng, phiền não là do chúng ta tùy thuận theo chúng. Hàng ngày, chúng ta vẫn đang tùy tiện khởi buồn vui, thương ghét, giận hờn.

Hòa Thượng nói: **"Chúng ta phải khắc chế vọng tưởng, phiền não, chúng ta khắc chế được vọng tưởng, phiền não lâu dài thì chúng ta sẽ được định. Chúng ta định lâu dài thì trí tuệ của chúng ta sẽ được khai mở"**. Trước đây, mọi việc chúng ta không hiểu rõ ràng, sau một thời gian đề khởi công phu khắc chế phiền não, vọng tưởng thì chúng ta tường tận, chúng ta biết cách giải quyết mọi việc. Chúng ta có trí tuệ thì chúng ta sẽ nhận ra một cách rõ ràng đây là **"tự tư tự lợi"**, đây là **"danh vọng lợi dưỡng"**, đây là **"tham, sân, si, mạn"**.

Hòa Thượng nói: **“Trí tuệ vừa khai mở thì chúng ta có thể lập tức chuyển phiền não thành Bồ Đề, chuyển sinh tử thành Niết Bàn. Công phu của chúng ta có lực thì chúng ta có thể hàng phục phiền não, vọng tưởng vậy thì chúng ta có thể đời nghiệp vãng sanh”**. “**Đời nghiệp vãng sanh**” là chúng ta có thể mang theo nghiệp cũ để vãng sanh. “**Nghiệp cũ**” là nghiệp chúng ta tạo ra trước khi chúng ta niệm Phật, khi chúng ta còn đang mê hoặc, điên đảo. Khi chúng ta đã phát tâm niệm Phật, chúng ta đã cầu vãng sanh rồi mà chúng ta vẫn tạo nghiệp thì đây là nghiệp mới. Chúng ta không thể mang nghiệp mới để vãng sanh. Từ khi chúng ta phát tâm niệm Phật, ở nơi tâm, chúng ta chuyên chú niệm Phật, ở nơi sự chúng ta hết lòng, hết dạ vì chúng sanh. Chúng ta không thể vừa phát tâm cầu vãng sanh vừa tạo nghiệp.

Hòa Thượng nói: **“Pháp môn này thù thắng hơn tất cả các pháp môn khác ở chỗ chúng ta có thể đời nghiệp vãng sanh. Chỉ cần chúng ta chịu dụng công thì mỗi người đều có thể năng lực làm được!”**. Chúng ta không làm được là do chúng ta không chịu làm! Chúng ta chịu làm là chúng ta “**y giáo phụng hành**”. Chúng ta y theo lời dạy mà làm thì chắc chắn chúng ta có thành tựu. Mỗi người đều có năng lực làm được. Thí dụ, nếu chúng ta quyết tâm học lái xe thì sau một thời gian chúng ta sẽ có bằng lái. Chúng ta muốn đỗ Đại học, chúng ta dụng công học tập thì chúng ta sẽ đỗ. Chúng ta phải chịu làm, phải chịu dụng công, phải chịu nỗ lực. Khi chúng ta chưa nỗ lực thì có người mời đi ăn, đi chơi thì chúng ta đều đi theo. Nếu chúng ta quyết tâm thì khi chúng ta chưa học xong bài thì chúng ta sẽ không đi ăn, đi chơi. Trong tu hành cũng vậy, chúng ta chịu làm, nỗ lực làm thì mỗi chúng ta đều có thể có thành tựu.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta phải niệm Phật đến tâm thanh tịnh thì chúng ta mới chân thật nắm chắc phần vãng sanh”**. Chúng ta tu hành pháp môn khác mà chúng ta đạt được tâm thanh tịnh thì dù chúng ta không vãng sanh về thế giới Tây Phương Cực Lạc thì chắc chắn chúng ta cũng sanh về thế giới an lành, thanh tịnh. Một người ra đi với tâm thanh tịnh thì dù họ không phát nguyện cầu vãng sanh, họ cũng sẽ không sinh về cõi ác. Tiêu chuẩn của người niệm Phật là: **“Tâm tịnh thì tương ứng với cõi tịnh”**. Tâm chúng ta không tịnh thì chúng ta nhất định không thể tương ứng với cõi tịnh. Chúng ta quán sát, chúng ta khởi tâm động niệm, đối nhân xử thế có bằng tâm thanh tịnh không?

Hòa Thượng nói: **“Tâm thanh tịnh chính là công phu thành khối. Người có công phu thành khối có thể đời nghiệp vãng sanh. Làm thế nào để có được tâm thanh tịnh? Chúng ta nhất định phải có công phu nhìn thấu, buông xả. Nhìn thấu là học vấn, buông xả là công phu. Chúng ta phải buông xả tất cả vọng tưởng, phiền não, tri kiến, cái thấy, cái biết của chính mình”**. “**Công phu thành khối**” là công phu niệm Phật của chúng ta là một mảng, không bị xen tạp bởi vọng tưởng, phiền não, chấp trước. Chúng ta thường cho rằng người khác phải làm như này mới đúng, họ làm như kia là sai. Chúng ta không bao giờ chấp nhận cái thấy của người khác. Nếu chúng ta bị người khác ép

phải làm thì chúng ta làm nhưng trong tâm chúng ta không phục. Chúng ta phải thay đổi hoàn toàn cách thấy, cách nói, cách làm của chính mình. Chúng ta là phàm phu đầy phiền não, vọng tưởng, chấp trước nên cách thấy, cách nói, cách làm của chúng ta đều là vọng tưởng, chấp trước. “*Cách thấy*” của chúng ta là “*cách thấy*” người đang chìm đắm trong “*tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*”, hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”, “*tham, sân, si, mạn*”. Cách thấy, cách nói, cách biết của chúng ta không chỉ hại chết chúng ta mà hại rất nhiều người khác. Trước đây, có người đề xướng pháp tu trong 7 ngày có thể thành tựu. Họ nói rằng sau 7 ngày thì người thực hành theo phương pháp này có thể đạt được nhất tâm bất loạn, rất nhiều người tin theo nhưng sau đó họ đều không có thành tựu. Họ đã làm một việc vô ích tốn thời gian, tiền bạc!

Hôm qua, khi chờ mọi người tham quan Bảo tháp, tôi nói chuyện với một nữ nhân viên làm việc ở đó. Tôi nói, con người muốn trở nên tốt thì phải được tiếp nhận sự giáo dục. Chúng ta muốn biết cách làm vợ, làm chồng, làm mẹ, làm cha thì chúng ta phải học. Trong hai từ “*Phật giáo*”, “*Phật*” là từ để chỉ một người hoàn thiện, “*giáo*” là giáo dục, “*Phật giáo*” nghĩa là giáo dục con người trở thành một người hoàn thiện, tư cách, hành vi, sự nghiệp của người đó là mô phạm cho thế nhân. Chúng ta học Phật pháp, chúng ta muốn có thành tựu thì chúng ta phải tiếp nhận sự giáo dục. Chúng ta không thể chỉ đi thăm tòa Bảo tháp về mà chúng ta tự nhiên trở thành người tốt, chúng ta tự nhiên có thành tựu. Bảo Tháp là biểu trưng cho pháp của Phật. Pháp của Phật quý giá hơn cả vàng bạc vì đó là phương pháp giúp chúng sanh hiện đời sống an lành, hết đời được giải thoát. Chúng ta học Phật pháp là chúng ta học phương pháp tu hành. Chúng ta học chuẩn mực của người xưa là chúng ta học phương pháp để trở thành người chuẩn mực.

Hòa Thượng nói: “*Nhìn thấu là học vấn, buông xả là công phu*”. Chúng ta nhìn thấu chân tướng của sự vật, hiện tượng ở thế gian thì chúng ta sẽ không bám chấp, không khổ đau vì chúng. Chúng ta nhìn thấu rồi nhưng chúng ta chưa chắc đã buông xả được! Chúng ta biết rõ thân chúng ta là thân tứ đại, do đất, nước, gió, lửa hình thành, nhưng khi thân sắp tan rã thì chúng ta không chấp nhận điều đó. Trước đây khi tôi còn đi làm, một người giám đốc của tôi bị bệnh rất nặng, ông bảo tôi liên hệ tìm mua thuốc, mua sừng tê giác cho ông. Cuối cùng dù mua được những thứ này nhưng ông vẫn mất vì bệnh tật. Chúng ta nhìn thấu cũng chưa chắc chúng ta buông xả được, chúng ta muốn buông xả được thì chúng ta phải có công phu.

Chúng ta muốn công phu có lực thì chúng ta phải học Ngài Lục Tổ Huệ Năng, Ngài dạy chúng ta: “*Nếu là người chân thật tu hành, không thấy lỗi thế gian*”. Nếu chúng ta còn thấy thế gian có lỗi thì tâm chúng ta chưa thanh tịnh. Chúng ta thường chỉ thấy lỗi thế gian mà không nhìn thấy lỗi của chính mình vậy thì chúng ta đã sai nghiêm trọng. Tâm bệnh này mỗi chúng ta đều có.

Hòa Thượng nói: “**Chúng ta niệm Phật không thể có thành tựu bởi vì chúng ta không thành thật. Người không thành thật chính là người không biết cách sống, họ sống một cách mơ mơ, hồ hồ**”. Chúng ta không biết phân biệt phải trái, tốt xấu thì đó là chúng ta không biết cách sống. Nhiều người cho rằng chúng ta sống khổ, sống như chúng ta thì chết sướng hơn vì chúng ta không uống bia rượu, không ăn thịt. Ngày ngày họ sống tùy thuận theo dục vọng của bản thân đến khi họ mắc bệnh khổ thì họ hối hận cũng không còn kịp. Họ mơ mơ, hồ hồ mà sống và mơ mơ, hồ hồ chết. Họ rất đáng thương!

Chúng ta sống hết sức tự tại, an vui vì chúng ta chỉ nghĩ đến việc cho đi. Cho đi chính là được. Chúng ta cho đi vật chất người khác nhận với tâm hoan hỷ thì chúng ta đã chuyển vật chất thành phước báu. Người chuyển vật chất thành phước báu là người có trí tuệ. Người xưa nói: “*Người sống nhờ phước*”. Nhiều người lầm tưởng rằng người sống nhờ của cải. Khi người giám đốc cũ của tôi mắc bệnh nặng, ông đi Singapore để chữa trị, sau đó, ông được đưa về bằng chuyên cơ riêng với nhiều thiết bị y tế cao cấp trên người nhưng chỉ hai tháng sau ông mất. Ông vẫn còn nhiều ước mong, ông để lại vợ đẹp, con xinh và rất nhiều bất động sản giá trị. Chúng ta có phước thì chúng ta mới có thể khỏe mạnh, sống lâu.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!